

ΤΟ ΣΧΟΛΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΣΠΑΖΕΙ ΤΑ ΔΕΣΜΑ ΤΗΣ ΔΕΙΛΙΑΣ

Κάθε σχολείο, μονοθέσιο ή πολυθέσιο πρέπει να ἔχη τὸ δικό του περιοδικό. Οἱ στήλες του θὰ εἶναι ἀνοικτές γιὰ ὅλα τὰ παιδιά ἀπὸ τὴν πρώτη ὡς τὴν ἕκτη τάξη. Σ' αὐτές θὰ ἐμπιστεύονται τὶς σκέψεις, τὰ συναισθήματα, τὶς χαρές, τοὺς πόθους, τὶς λαχτάρεις των.

Ὅσοι ζήσαμε ἀπὸ κοντὰ τὴ λαχτάρει μὲ τὴν ὁποία τὰ παιδιά μας

άνεμεναν τὴν πρώτη ἔκδοση τοῦ πρώτου περιοδικοῦ στὸ σχολεῖο καὶ τὸ σκίρτημα τῆς χαρᾶς των, ὅταν τοῦτο εἶδε τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος, πιστεύομε πῶς καμμιά δυσκολία δὲν πρέπει νὰ μᾶς κάμψη προκειμένου νὰ ἐπιτύχωμε τοῦτο. Τὸ παιδί παίρνοντας τὸ περιοδικὸ μὲ ἓνα ἄρθρο μὲ τὸ ὄνομά του ἀπὸ κάτω αἰσθάνεται μιὰν ἀπερίγραπτη χαρὰ καὶ τὸ αὐτοσυναίσθημά του αὐξάνεται. Νοιώθει πῶς ἀπότομα ἔγινε κάτι. "Ἐγινε ἓνας μικρὸς συγγραφέας. Ἔσπασε τὰ δεσμὰ τῆς δειλίας καὶ μέσα του φουντώνει ὁ πόθος γιὰ νέα καὶ καλύτερη ἐμφάνιση στὸ περιοδικό.

"Ὅσα παιδιά δὲν ἐμφανίστηκαν ἀπὸ τίς στήλες τοῦ πρώτου περιοδικοῦ δισβάζουν μὲ χαρὰ τὰ ἄρθρα τῶν ἄλλων καὶ ξυπνᾷ μέσα των ὁ πόθος νὰ γράψουν κι αὐτά. Πολλὰ ὁμως εἶναι διστακτικά. Φοβοῦνται μήπως δὲν τὰ καταφέρουν, εἴτε γιὰτι πραγματικά εἶναι ἀδύνατα, εἴτε γιὰτι εἶναι ἐντροπαλά.

Ἄκριβῶς αὐτὸ τὸ τελευταῖο σημεῖο πρέπει νὰ τὸ προσέξῃ καλὰ ὁ δάσκαλος. Μὲ τὴν ἐνθάρρυνσή του νὰ κάμῃ τὸ παιδί νὰ νικήσῃ τοὺς δισταγμοὺς καὶ τίς ἀμφιταλαντεύσεις του καὶ νὰ γράψῃ κάτι γιὰ τὸ περιοδικὸ τοῦ σχολείου. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέξῃ πολὺ πρὶν ἀπορρίψῃ ἓνα ἄρθρο, γιὰτι τοῦτο πολλὰς φορὲς πληγώνει ἀνεπανόρθωτα τὸ παιδί. Εἶναι καλύτερα νὰ δημοσιευθῇ ἓνα ἄρθρο, ἔστω καὶ κατώτερο ἀπὸ ἓνα ἄλλο, παρὰ νὰ δημοσιεύωνται πάντοτε ἄρθρα τῶν ἰδίων παιδιῶν. Μὰ κι ἐδῶ χρειάζεται προσοχή. Νὰ μὴ γίνῃ τοῦτο μὲ τέτοιο τρόπο, ὥστε νὰ νομίσῃ τὸ παιδί, ὅτι ὁ δάσκαλος δημοσιεύει τὸ ἄρθρο του ἀπὸ οἶκτο.

"Ἄν ὁ δάσκαλος δῆ τὸ μοθητικὸ περιοδικὸ σὰν τὸ ἔντυπο ἐκεῖνο, ποὺ ἀποσκοπεῖ νὰ δώσῃ στὰ παιδιά τὴν εὐκαιρία νὰ ἐκφράσουν τὸν ἑαυτοῦ των καὶ νὰ τοὺς δυναμώσῃ τὸ αὐτοσυναίσθημα καὶ ὄχι γιὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ δικές του φιλοδοξίες, τότε θὰ παρατηρήσῃ, ὅτι σὲ κάθε νέο φύλλο θὰ προβάλλουν νέοι ἀρθρογράφοι μὲ τίς δικές των φιλοδοξίες. Σὲ λίγο θὰ γίνῃ τὸ περιοδικὸ ὄλο τοῦ σχολείου. Ὅλα τὰ παιδιά θὰ σπάσουν τὰ δεσμὰ τῆς ἀμφιταλαντεύσεως καὶ ἐντροπαλότητος καὶ θὰ ἀμιλλῶνται ποῖο θὰ παρουσιάσῃ τὴν καλύτερη ἐργασία γιὰ δημοσίευση. Θὰ ἀναζητήσουν νέα θέματα. Θὰ ἀρχίσουν νὰ κάνουν τίς πρώτες μελέτες των, πατριδογνωστικές, λαογραφικές, ἱστορικές, γεωγραφικές καὶ ἄλλες. Τὸ περιοδικὸ ὄλο καὶ θὰ πλουτίζεται μὲ νέα θέματα κι ἡ ποιότητά του ὄλο καὶ θὰ ἀνεβαίνει.

Τὸ πιὸ θετικὸ καὶ πιὸ ἀξιόλογο ὁμως ἀποτέλεσμα τῆς ὄλης προσπάθειας εἶναι ἡ καλλιέργεια τοῦ αὐτοσυναίσθηματος στὰ παιδιά, ὥστε φεύγοντας ἀπὸ τὸ σχολεῖο νὰ φιλοδοξοῦν, ἀλλὰ καὶ νὰ τολμοῦν νὰ προβάλλουν ἀπὸ τίς στήλες μιᾶς ἡμερίδος ἢ ἐνὸς περιοδικοῦ.

"Ἄν σκεφτοῦμε, ὅτι πολλοὶ ὄριμοι ἄνθρωποι διστάζουν νὰ δώσουν στὴ δημοσιότητα ἀξιόλογη πνευματικὴ των ἐργασία, γιὰτι τοὺς λείπει τὸ αὐτοσυναίσθημα, κι ἂν ἀναλογιστοῦμε, ὅτι καὶ πολλοὶ μεγάλοι συγγραφεῖς ἔγιναν ὅ,τι ἔγιναν, γιὰτι βρέθηκε κάποιος νὰ τοὺς δώσῃ τὴν πρώτη ὦθηση ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀξία τῶν πνευματικῶν των ἔργων, ποὺ εἶχαν κλεισμένα στὰ γραφεῖα των, τότε θὰ ἐκτιμήσωμε, ὅσο τῆς ἀξίζει, τὴν ἔκδοση ἐνὸς σχολικοῦ περιοδικοῦ. Μὲ αὐτὸ δὲν ἐννοῶ, ὅτι ἡ ἔκδοση τοῦ σχολικοῦ περιοδικοῦ θὰ γεμίσῃ τὴ χώρα μὲ συγγραφεῖς. Θὰ βοηθήσῃ ὁμως τὰ τάλεντα νὰ ἐκδηλωθοῦν καὶ ἐξελιχθοῦν καὶ θὰ ὀπλίσῃ μὲ αὐτοσυναίσθημα τοὺς ἄλλους γιὰ νὰ ἐκθέτουν χωρὶς ἀμφιταλαντεύσεις τίς σκέψεις των ἀπὸ τίς στήλες τῶν ἐντύπων.